

Regel 1

Alle kinderen
mogen zelf regels
maken.

Regel 2

Als je broer je vriendin afpakt,
mag je best iets over hem
verzinne om haar terug te
krijgen.

Regel 2

Tamara is vandaag bij mij. Ze zat vroeger bij mij op school, maar sinds een paar maanden zit ze in de brugklas. Soms mist ze haar oude leven een beetje en dan komt ze naar de speelplaats om met de jongere kinderen te spelen. Net als nu. Maar omdat het ging regenen, heb ik haar bij mij thuis uitgenodigd en maken we nu sieraden aan de keukentafel.

zonder
make-up

met
make-up

De hele tafel ligt vol met kraaltjes, rijgdraad en sluitinkjes. Tamara is erg creatief en als zij sieraden draagt, heeft ze die bijna altijd zelf gemaakt. Ik vind het cool dat Tamara bij mij is, want zij mag al make-up van haar moeder.

We zitten allebei geconcentreerd te werken, en af en toe kijk ik even snel naar Tamara en naar hoe mooi ze eruitziet. Ze sorteert de kraaltjes op kleur en ik rijg een mega-lange ketting.

‘Had ik je trouwens al verteld dat ik per ongeluk de piemel van Lars gezien heb?’ zegt Tamara ineens.

Ik kijk meteen op van mijn kralenketting en moet een beetje lachen. ‘Nee...’

Tamara lacht ook. ‘Nou we waren daar dus bij Lars...’ gaat ze verder.

‘Op die boerderij?’ vraag ik, want dan weet ik zeker dat we het over dezelfde Lars hebben. Die dikke boerenzoon van de familie Waterpennink, die altijd rode wangen heeft en een roze gezicht.

‘Ja, die!’ zegt Tamara en ze gaat verder met kraaltjes sorteren.

Ik wacht vol spanning op de rest van haar verhaal en blijf haar aanstaren. ‘Ja... je was dus op die boerderij...’ zeg ik geduldig.

Gelukkig kijkt Tamara weer op en vertelt ze verder. ‘Nou ik had mijn tanden gepoetst, want we logeerden daar dus bij die Lars, en toen dacht ik: kom, ik ga nog even welterusten zeggen. Dus ik loop in mijn pyjama door de gang, hartstikke koud natuurlijk, op zo’n boerderij is het altijd hartstikke koud...’

Tamara probeert ondertussen een blauw kraaltje uit een bergje gele kraaltjes te peuteren en stopt meteen weer met haar verhaal.

‘Het was daar dus hartstikke koud op die boerderij...’ Ik word er nu wel een beetje ongeduldig

van dat Tamara steeds midden in haar verhaal stopt, maar gelukkig kijkt ze meteen op.

‘Ja, ijskoud, dus ik loop daar over die gang naar de deur van zijn kamer, ik zie licht onder de deur door komen, ik duw die deur open en ik zie...’

PATS! Ik voel een harde klap op mijn achterhoofd en Tamara stopt meteen met praten.

‘Hey nerd!’ roept Kees. ‘Lekker aan het knutselen met...’ Met open mond staart Kees naar Tamara. Hij is duidelijk erg onder de indruk van haar. ‘Met eh...?’

‘Tamara,’ zegt Tamara. Ze lacht vriendelijk naar Kees en geeft hem een knipoog.

Kees komt bij ons aan tafel zitten. Zijn mond hangt nog steeds open. Hij kan niets meer uitbrengen en staart alleen maar naar haar.

‘Ga es weg, joh!’ zeg ik, en ik geef Kees een por.
Maar hij maakt geen aanstalten om weg te gaan.

‘Wat maken, eh...’ stamelt Kees onhandig.

‘Wij?’ vraagt Tamara. ‘Wij rijgen
kraaltjes.’

Kees kijkt naar de kraaltjes en wil iets
terugzeggen, maar komt er niet goed uit.
‘Ik heb zo vaak eh... kraaltjes ge... eh...’

‘...regen?’ vraagt Tamara.

Kees knikt.

‘Helemaal niet!’ snauw ik naar Kees, maar
Kees is blijkbaar niet van plan te vertrekken.

‘Ik ben er echt vet goed in,’ gaat hij verder,
maar Tamara laat zich niet van de wijs
brengen.

‘O ja, ik ook,’ zegt ze kalm terug.

‘Ik denk dat we soulmates zijn...’ zegt
Kees.

ben er
vet goed in

Ik ♥ kraaltjes!

Soulmates!

A simple line drawing of a boy with spiky hair, smiling broadly with his mouth open and eyes wide. His arms are outstretched to the sides, and he appears to be in a state of excitement or enthusiasm.

Ik kijk boos naar mijn broer. Hij moet nu echt weggaan!

‘Mam, Kees pest ons!’ roep ik naar mijn moeder, die op de gang aan het rommelen is.

Mijn moeder komt de keuken in en ziet Kees bij ons aan tafel zitten. ‘Kees, kom jij even met mij mee?’ vraagt ze.

Kees kijkt me boos aan, staat met tegenzin op en sjokt lomp naar de gang.

‘Zullen we op mijn kamer verder rijden?’ vraag ik aan Tamara. Dan zijn we tenminste echt van Kees af.

Ze vindt het gelukkig best.

Op mijn kamer ga ik er eens lekker voor zitten. ‘Zo, dus je hebt de piemel van Lars gezien...’ zeg ik, want ik wel er nog steeds wel iets meer over weten.

Tamara denkt eraan terug en lacht. ‘Ja, dus ik zie Lars daar staan, in zijn kamer, hij draait zich om: helemaal naak...’

Kees doet ineens de deur open. ‘Hey, zal ik jullie anders even helpen?’ vraagt hij irritant.

Ik kijk hem boos aan. ‘Nee!’ snauw ik.

Gelukkig, Kees doet de deur weer dicht.

Ik wil dat Tamara verdergaat met haar verhaal.

‘Hij was dus helemaal naakt...’ zeg ik.

Tamara knikt en vertelt weer verder. ‘Dus ik zeg tegen die Lars, het maakt niet uit joh, iedereen heeft een blootje en eh...’

Kees trekt opnieuw mijn deur open.

‘Ga es weg!’ gil ik meteen, maar Kees gooit snel een klein rood propje mijn kamer in en trekt de deur meteen weer dicht.

‘Hè, wat is hij toch irritant, sorry hoor!’ mopper ik. Ik gris het propje van de grond en vouw het open. Het is een hartje. *Verkering?* staat erin. ‘Sukkel!’ mompel ik. Ik laat het briefje aan Tamara zien. Denkt Kees nou echt dat zij verkering met hem wil!?

Tamara trekt het briefje uit mijn hand en leest het. Ze wordt helemaal rood.

‘Nogmaals excuses voor mijn domme broer,’
zeg ik.

Maar Tamara glimlacht alleen maar. ‘Nou,
ik vind hem wel schattig, geloof ik,’ zegt ze
verlegen.

‘Tew!’ Ik gruwel al bij het idee dat ze iets met
mijn broer zou willen beginnen. Ik moet snel wat
bedenken om dit te stoppen, want als Tamara straks
verkering met Kees heeft, dan komt ze nooit meer
voor mij en zijn we geen vriendinnen meer.

‘Eh...’ zeg ik met een serieus gezicht, ‘ik moet je
eigenlijk iets vertellen over Kees.’

‘O ja, wat dan?’ vraagt Tamara bezorgd.

Ik haal diep adem. ‘Nou, toen hij geboren werd,
moest hij meteen in de couveuse...’ Tamara zit
ademloos te luisteren. ‘En de bevalling duurde heel
erg lang, het duurde uren voordat hij eruit was en
hij moest meteen aan de zuurstof...’ Ik neem expres
even pauze bij het woord ‘zuurstof’ om het een
klein beetje aan te dikken, en het werkt, want
Tamara kijkt verschrikt op.

‘Zuurstoftekort! Is hij geestelijk beperkt
of zo?!’

Ik doe meteen mijn vinger voor mijn mond.

‘Ssst, niet zo hard!’ Maar ik denk dat de kans nu wel groot is dat Tamara geen verkering meer wil met Kees.

‘Maar hij ziet er zo normaal uit...’ stamelt ze teleurgesteld.

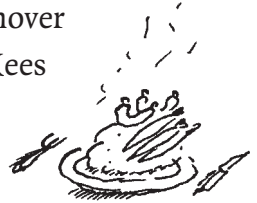
Ik knik ernstig. ‘Ja, maar als je goed oplet, dan merk je dat ie... anders is...’

Ik schrik, mijn deur zwaait weer open. Gelukkig staat mijn moeder nu in de deuropening. ‘Eet Tamara mee?’ vraagt ze vriendelijk.

’s Avonds aan tafel zit Tamara recht tegenover Kees en ze staart onophoudelijk naar hem. Kees kijkt verliefd terug.

We eten aardappelpuree met worstjes en worteltjes. Er komt hete damp van de aardappelpuree, dus ik besluit er nog even mee te wachten en prik vast wat worteltjes aan mijn vork. Kees en Tamara blijven elkaar aanstaren en zonder naar zijn bord te kijken, stopt Kees een grote, gloeiendhete hap aardappelpuree in zijn mond. ‘Aaaaaah,’ gilt hij en hij spuugt de hap weer terug op zijn bord.

Mijn vader kijkt geërgerd naar Kees. ‘Zo, lekker bezig, Kees,’ gromt hij.

Kees neemt een slok water en hoest het via zijn neus terug op zijn bord.

‘Kees!’ roept mijn moeder.

‘Maakt niet uit, hoor,’ zegt Tamara. ‘Je moet wel goed blazen hè, Kees,’ zegt ze met de stem van een kleuterleidster.

Kees blaast en stopt net een stuk worst in zijn mond als ik besluit het verhaal over Lars aan iedereen te vertellen.

‘Tamara heeft de piemel van Lars gezien,’ zeg ik en Kees proest het stuk worst recht op het bord van Tamara.

Mijn vader wordt boos. ‘Kees, doe eens normaal, joh!’ roept hij.

‘Het maakt niet uit, hoor,’ zegt Tamara rustig.

En net als ik verder wil gaan over de piemel van Lars, gaat de bel. ‘Dat zal je moeder zijn, Tamara,’ zegt mijn moeder.

Tamara staat op en bedankt mijn ouders voor alles. ‘Nou dag hè, tot de volgende keer. Spreken we snel weer af?’ vraagt Tamara aan mij.

Kees draait zich om. ‘Ga je weg?’ vraagt hij.

Tamara zakt een beetje door haar hurken en praat weer als een kleuterleidster. ‘Ja, ik ga naar

huis, met de auto...' Ze maakt een toeterbeweging met haar hand: 'PEP-PEP! En ga jij zo lekker naar bed? Slapie-slapie?'

Kees fronst. 'Eh, ja...' stamelt hij.

Ik loop met Tamara naar de deur en zwaai haar uit.

Als ik weer aan tafel schuif, zitten mijn ouders Kees te plagen.

'PEP-PEP!' lacht mijn vader.

Kees kijkt woedend naar mij. 'Wat heb jij over mij gezegd?!' gromt hij.

'Eh, niks, hoezo?'

Maar Kees voelt dat er iets aan de hand is. 'Ik ben niet debiel of zo!' roept hij.

'Nou, dat weten we nooit helemaal zeker, natuurlijk,' zegt mijn vader.

'Je hebt natuurlijk wel in de couveuse gelegen,' zegt mijn moeder.

'JA, TIEN MINUTEN!' schreeuwt Kees en hij maakt een gefrustreerd gromgeluid. Hij springt op van zijn stoel en

stampt woedend de trap op, naar zijn kamer. We horen beneden hoe zijn deur met veel geweld dicht wordt geslagen.

‘Wat gaat hij nou doen?’ vraagt mijn vader geschrokken, maar ik haal mijn schouders op.

‘Slapie-slapie, waarschijnlijk,’ lach ik.

